

۴ همه‌سختی‌ها با اولین مدال فراموش شد

این ورزشکار ادامه می‌دهد؛ چالشی که همیشه وجود داشت (به جز اردوی تیم ملی)، هزینه‌های زیاد لوازم و ووشو بود که به دلیل وارداتی بودن قیمتشان وابسته به دلار و تحریم‌ها بود؛ مثلاً در کشور فقط دو شرکت یکی در اصفهان و یکی در زنجان واردکننده کفش و ووشو هستند که قیمتش ۲۰ میلیون تومان است و حداکثر دوسه ماه دوام دارد. بماند که همین هم در یک دهه اخیر گاهی رسماً وارد نمی‌شد؛ وزارت ورزش و جوانان می‌گفت دولت اجازه واردات نمی‌دهد و فقط در حد تیم ملی اجازه داریم؛ به این ترتیب استان‌ها منتظر ورود سرمایه‌گذار یا تاجر می‌ماندند تا از این طریق لوازم را تأمین کنند که آن هم با قیمت نجومی فراهم می‌شد. تولیدات داخلی در دسترس ولی بسیار گران بود. همین حالا هم هنوز ورزشکاران قهرمانی رشته ووشو این مشکل را دارند. از طرفی با اینکه در کشور هر فدراسیون

بود چه خاص خودش را دارد، در استان متأسفانه اولویت با فوتبالیست و درصد بالایی از بودجه به این رشته اختصاص پیدا می‌کند که این خود به محرومیت‌های سایر رشته‌ها از جمله ووشو دامن می‌زند.

در عین حال این طور که می‌گوید

اولین مدال، همه چالش‌ها و خستگی‌ها را برایش جبران کرد؛ «خاطره اولین مدال را هرگز فراموش نمی‌کنم؛ وقتی روی سکو رفتم و سرود ملی پخش و پرچم ایران برافراشته شد. آن قدر حس خوبی داشتم که تمام این ده سال و سختی‌هایش در چند ثانیه از جلو چشمانم گذشت و فراموش شد.»

۵ خداحافظی با قهرمانی

او که تا همین اواخر در اردوی تیم ملی حضور داشته و اخیراً خداحافظی کرده است، ادامه می‌دهد: از سال ۲۰۱۹ دیگر اعزام نداشتم ولی تا ۲۰۲۲ دارد و بودم؛ دیدم دیگر توان رقابت با نیروهای جوان و تازه نفس را ندارم و صلاح نیست بیشتر بمانم؛ بنابراین به مشهد برگشتم و سال گذشته طی مراسمی که به همت هیئت ووشو و استان و اداره کل ورزش و جوانان و استانداری برگزار شد، در حضور رئیس فدراسیون رسماً از قهرمانی خداحافظی کردم.

۷ همسویی مسیر علم، ورزش و اشتغال

این ووشوکار پرافتخار که تحصیلات

دانشگاهی‌اش را هم در زمینه ورزش پی گرفته است،

درباره آثار و برکات مرتبط بودن تحصیلات آکادمیک با فعالیت ورزشی‌اش می‌گوید: سال ۹۶ طبق قانون اشتغال، دارندگان رتبه‌های اول تا سوم المپیک و مدال طلا و نقره مسابقات جهانی، به عنوان مسئول تربیت بدنی جهاد کشاورزی استان استخدام شدم ولی با اینکه دیگر ظاهراً نیازی به تحصیلات نبود، هم قبل و هم بعد از آن، تحصیلاتم را در رشته مدیریت ورزشی و تارکشناسی ارشد ادامه دادم؛ حالا هم به ادامه‌اش در مقطع دکتری فکر می‌کنم چرا که مرتبط بودن تحصیلات علمی با ورزش و شغلم، تأثیرات بسزایی در رشد و پیشرفتم داشته است؛ مثلاً آشنایی با آناتومی و فیزیولوژی بدن و تغذیه و... را در دانشگاه یاد گرفتم و تا پیش از ورود به تیم ملی (که برای هر کدام از این مباحث مربی جداگانه داشتیم)، جزو معدود ووشوکاران استان بودم که در این زمینه‌ها اطلاعات داشتم و با عمل به آن رشد بهتری داشتم. از وقتی هم استخدام شدم، در محل کارم جمعیت حدود ۲۵ نفری از همکاران خانم و آقایان طبق برنامه‌ای مدون و پیوسته وارد ورزش همگانی کردم و حالا چندین سال است در رشته‌های مختلف اعم از فوتسال، فوتبال،

والیبال، ورزش‌های تشکی، سانی و... فعال هستند.

۸ آمادگی برای مربیگری تیم ملی

امیرآقا که دان ۶فنی،

مدرک مربیگری و داوری ملی ووشو دارد،

در رشته‌های بدن سازی، فیتنس، آمادگی جسمانی و

کراسفیت نیز مدرک مربیگری دارد. او آینده ورزشی‌اش را این طور توضیح می‌دهد: با وجود همه سختی‌ها، شوک‌ها، نگرانی‌ها، استرس‌ها و... از مسیرم راضی هستم و همین رشته را ادامه خواهم داد؛ هر چند مربیگری در ووشو هنوز در حد شغل نیست. تا کنون تجربه داوری مسابقات انتخابی تیم ملی بزرگ سالان و سرپرستی تیم ملی ووشو و جوانان (به میزبانی مشهد) را داشته‌ام و برای آموزش نیز در سطح ملی و لیگ برتر آمادگی دارم. او از مدیران ارشد و خانواده‌ها می‌خواهد که اگر فرزندشان به یک رشته ورزشی علاقه مند است، با وجود چالش‌هایی چون گرانی که معضل همه رشته‌ها شده است، حامی باشند و نگذارند استعداد فرزندشان هدر رود.

۹ وقتی نقطه اشتراک ورزشی به اشتراک زندگی می‌رسد

این ووشوکار موفق که ازدواج موفقش را هم موهون ورزش است، درباره مزایای هم رشته بودن با همسرش می‌گوید: اولین بار همسرم را در مسابقات سال ۲۰۰۹ که اعزام مشترک داشتم، دیدم؛ من در رده جوانان و او در رده نونهالان. سال ۹۷ هم ازدواج کردیم و در این مدت با تمام وجود، شاهد تأثیر هم رشته بودن با همسرم بوده‌ام؛ هر دو مدام در رفت و آمد به اردوهای مختلف بودیم و گاهی تا یک ماه یا بیشتر یکدیگر را نمی‌دیدیم ولی هم را خوب درک می‌کردیم. برخی دوستانم که این اشتراک را نداشتند، متأسفانه کارشان به جدایی رسید.»

مهسا دهقانی، کارشناس تربیت بدنی، با اینکه هنوز وارد دهه سوم زندگی‌اش نشده است، افتخار اتش دست کمی از همسرش ندارد؛ «از ۲۰۰۶ که فقط هفت سال

داشتم ورزش را شروع کردم؛ چند رشته را تجربه کردم ولی علاقه نداشتم و رهایش کردم تا اینکه ووشو را تجربه کردم و دیدم همان است که می‌خواهم؛ چون هم تکنیک‌ها و هم به کارگیری سلاح‌های مختلف در آن برایم جذاب بود. به همین دلیل با اینکه دوری از خانواده و اردوهای متعدد برای یک دختر کوچک خیلی سخت بود، دشواری را به جان خریدم و ماندگار شدم.»

او که موفق به کسب مدال طلای قهرمانی آسیا و مدال طلای قهرمانی جهان در ووشو و ریاست انجمن ووشو کارگران استان شده است، سال ۹۸ از ووشو خداحافظی کرده و ضمن کسب مدرک مربیگری بدن سازی، فیتنس، آمادگی جسمانی و... در حال حاضر به مربیگری کراسفیت در باشگاه‌ها اشتغال دارد و مدال طلای مسابقات قهرمانی فیتنس خراسان (سال ۱۴۰۲) و مدال برنز مسابقات وزنه برداری کشوری (سال ۱۴۰۳) را در کارنامه خود به ثبت رسانده است.

